

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 016901 17 Кж 3
Бања Лука, 07.08.2017. године

Врховни суд Републике Српске, Посебно вијеће за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала, састављено од судија Обрена Бужанина, као предсједника вијећа, Даниеле Миловановић и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптужених С.С., Ј.К., М.М., Т.К., Ж.П. и др., због кривичног дјела организованог криминала из члана 383а. став 2. Кривичног закона Републике Српске, у вези са кривичним дјелом разбојништва из члана 233. став 2. у вези са ставом 1. истог закона, а оптуженог С.С. и због кривичног дјела недозвољене производње и промета оружја или експлозивних материја из члана 399. став 2. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби Републичког јавног тужилаштва, Посебног одјељења за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала Бањалука, изјављеној против рјешења Окружног суда у Бањој Луци Посебног одјељења сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 016901 17 Кв 6-п од 26.07.2017. године, у сједници вијећа одржаној дана 07.08.2017. године, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Одбија се, као неоснована, жалба Републичког јавног тужилаштва, Посебног одјељења за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала Бања Лука, изјављена против рјешења Окружног суда у Бањој Луци, Посебног вијећа за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 016901 17 Кв 6-п од 26.07.2017. године.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаним рјешењем овог суда број 11 0 К 016901 17 Кв 6-п од 26.07.2017. године, одбијен је приједлог Републичког јавног тужилаштва, Посебног одјељења за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала Бањалука (у даљем тексту: Тужилаштво) за продужење притвора према оптуженима С.С., Ј.К., М.М., Т.К. и Ж.П., након потврђивања оптужнице Републичког тужилаштва број Т12 1 КТО 0000020 16 од 13.07.2017. године, којом се терете за извршење кривичног дјела организованог криминала из члана 383а. став 2. Кривичног закона Републике Српске ("Службени гласник Републике Српске" број:49/03, са измјенама, у даљем тексту: КЗ РС) у вези са кривичним дјелом разбојништва из члана 233. став 2. КЗ РС, а оптужени С. и за кривично дјело недозвољене производње и промета оружја или експлозивних

материја из члана 399. став 2. у вези са ставом 1. истог закона, те је наложено да се исти одмах пусте на слободу. Истовремено, на основу члана 184. и 185. став 1. тачке в) и г) ЗКП РС, умјесто мјере притвора, оптуженима су изречене сљедеће мјере забране: забрана напуштања мјеста боравишта, уз привремено одузимање путних исправа и забрану издавања нових путних исправа, те забрану коришћења личне карте за прелазак државне границе (забрана путовања); забрана међусобног састајања и комуницирања, те састајања и комуницирања са свједоцима М.Р., који се налази на издржавању казне затвора у Казнено-поправном заводу Бања Лука, О.Р. и Д.М.; наређено им је јављање у ПУ Б.Л., односно ПС К. (оптуженом Т.К.), командиру станице или лицу које он одреди, сваког понедељка у седмици у току радног времена.

Истим рјешењем одређено је да се изречене мјере забране примјењују почев од пуштања оптужених на слободу и да могу трајати док за то постоји потреба, али најдуже до упућивања на издржавање казне затвора уколико иста буде изречена, те су на основу члана 186. став 3. ЗКП РС, оптужени упозорени да се против њих може одредити притвор ако прекрше обавезе из изречених мјера, као и да ће изречене мјере забране извршити овлаштени полицијски органи МУП РС, ПУ Б.Л., ПС К., Министарство ..., ГП С., од којих суд може затражити извјештај о извршењу мјера и наложити провјеру извршења мјера.

Против тог рјешења благовремено је жалбу изјавило Тужилаштво, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се побијано рјешење укине и предмет врати на поновно одлучивање или да се исто преиначи и оптуженима продужи притвор до окончања главног претреса, а најдуже 2 (двје) године, из разлога прописаних чланом 197. став 1. тачке б) и г) ЗКП РС.

Првостепени суд је жалбу тужиоца доставио на одговор оптуженима и њиховим браниоцима, иако одредба члана 338. ЗКП РС не упућује на сходну примјену одредби члана 316. ЗКП РС, када је у питању жалба на рјешење (достављање противној странци жалбе на одговор), након чега су писмене одговоре на ту жалбу доставили: бранилац оптуженог С.С., адвокат Н.Т. из Б.Л., браниоци оптуженог Ј.К., адвокати В.Р. и М.Б., оба из Б.Л., те браниоци оптужених Т.К. и Ж.П., адвокати Ј.Ј. и Ј.И., обе из Б.Л.. Наведени браниоци оптужених су у својим писменим одговорима на жалбу тужиоца, предложили да се та жалба одбије као неоснована.

Разматрајући спис, побијано рјешење и жалбу, одлучено је као у изреци овог рјешења из сљедећих разлога:

У основи, жалба доводи у питање закључак побијаног рјешења о непостојању посебних притворских разлога за продужење притвора према оптуженима, прописани у одредби члана 197. став 1. тачке б) и г) ЗКП РС.

Приговоре жалбе овај суд оцјењује неоснованим, јер је првостепени суд у образложењу побијаног рјешења дао детаљне и јасно образложене разлоге за свој закључак да нису испуњени посебни притворски разлози из члана 197. став 1. тачке б) и г) ЗКП РС да се према оптуженима продужи притвор након потврђивања оптужнице, а умјесто те мјере изкрекао мјере забране из члана 184.

и 185. став 1. тачке в) и г) ЗКП РС, налазећи да ће се тим мјерама обезбједити присуство оптужених и успјешно вођење овог кривичног поступка.

Наиме, по оцјени овог суда, првостепени суд је правилно нашао да у овој фази поступка, након потврђивања оптужнице, не постоји основана бојазан да ће оптужени боравком на слободи уништити доказе и трагове важне за кривични поступак, нити постоје нарочите околности које указују да ће ометати кривични поступак утицајем на свједоке и саизвршиоце. У образложењу побједаног рјешења дати су ваљани разлози за овакав закључак првостепеног суда, које у цијелости прихвата и овај суд, па се жалилац упућује на те разлоге. Дакле, истрага је окончана, тужилац је подигао оптужницу и уз исту приложио записнике о саслушању свих свједока, па и свједока М.Р., О.Р. и Д.М. (на које би према наводима из жалбе тужиоца, оптужени могли утицати) и због чега је у фази истраге, против оптужених био одређен, а затим и продужен притвор, а са циљем спречавања оптужених да ометају даљи ток истраге (како је то наведено у задњем рјешењу о продужењу притвора). Имајући у виду наведено, те имајући у виду чињеницу да је од дана извршења посљедње радње за које се терете оптужени протекло више од шест година, то и по оцјени овог суда, више не постоји основана бојазан да би оптужени боравком на слободи сакрили или уништили трагове важне за кривични поступак, нити да постоје нарочите околности које указују да ће оптужени утицати на свједоке, саучеснике или прикриваче.

Исто тако, супротно жалбеним приговорима, побједаног рјешење је правилно утврдило да Тужилаштво у погледу притворског основа из члана 197. став 1. тачка г) ЗКП РС није навело конкретне разлоге који указују да би пуштањем оптужених на слободу дошло до стварне пријетње нарушавања јавног реда, нити на који начин би до тога могло доћи, посебно имајући у виду протек времена од извршења кривичних дјела, на шта су браниоци оптужених оправдано указали и у писменим одговорима на жалбу тужиоца.

У прилогу оваквог закључка, првостепени суд се правилно позвао на одлуку Уставног суда Босне и Херцеговине број АП 1305/17 од 10. маја 2017. године, којом је у овом предмету, по апелацији С.С., утврђено да је учињена повреда права на личну слободу и безбједност из члана III/3 д) Устава БиХ и члана 5. став 1. тачка ц) и става 3. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, у дијелу рјешења Врховног суда Републике Српске број 11 0 К 016901 17 Кж од 14.03.2017. године и рјешења Окружног суда у Бањалуци – Посебног одјељења за сузбијање корупције, организованог и најтежих облика привредног криминала број 11 0 К 016901 17 Кв 2 од 03.03.2017. године, који се односи на постојање посебног притворског разлога из члана 197. став 1. тачка г) ЗКП РС. У образложењу наведене одлуке, Уставни суд БиХ, између осталог, указује да се ради о притворском основу који се изузетно ријетко примјењује и то само када су наведене конкретне околности које оправдавају закључак да ће пуштање оптуженог на слободу резултовати стварном пријетњом нарушавању јавног реда, у смислу члана 197. став 1. тачка г) ЗКП РС. Претпоставке да ће пуштање оптуженог на слободу створити опасност за нарушавање јавног реда не смију бити апстрактне и формалистичке и односити се на ранију угроженост, већ на конкретне околности које несумњиво указују да ће до нарушавања јавног реда заиста доћи, а озбиљност

могуће казне и природа кривичног дјела, нису релевантни разлози за примјену наведеног притворског основа. При томе, чињенице које тужилац наводи у жалби, а у вези са пријетњама упућеним свједоцима Д.М. и О.Р. од стране непознатих лица, по оцјени овог суда, се не могу довести у везу са овим притворским разлогом. Ово посебно из разлога што су те пријетње учињене прије више од пет мјесеци и то у вријеме када су се оптужени налазили у притвору и које чињенице су и од стране Уставног суда БиХ биле оцјењене али само као нарочите околности које су указивале да ће тада осумњичени С. вршити негативни утицај на свједоке које тужилаштво намјерава саслушати у даљем току истраге. Имајући у виду наведено, те имајући у виду да Тужилаштво није указало на неке нове околности, то је по оцјени овог суда, првостепени суд правилно закључио да не постоје ни притворски разлози предвиђени одредбом члана 197. став 1. тачка г) ЗКП РС.

Из наведених разлога жалба Тужилаштва није основана, па је ваљало ту жалбу одбити на основу члана 337. став 3. ЗКП РС и одлучити као у изреци овог рјешења.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић